

Р Е Ш Е Н И Е № 15

гр. Перник, 14 февруари, 2012 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

Административен съд – Перник, в публично съдебно заседание на седми февруари две хиляди и дванадесета година в състав:

СЪДИЯ: СТЕФАН СТАНЧЕВ

при секретаря Е.В., като разгледа докладваното от съдията административно дело № 474/2011 г. по описа на Административен съд – Перник, за да се произнесе, взе предвид следното:

И.В.Ц.*** оспорва мотивиран отказ № 924/25.XI.2011 г. на началника на Първо РУП при ОДМВР Перник, с който на оспорващия не е уважено “искане за издаване на разрешение за носене и съхранение на късо огнестрелно оръжие”. В жалбата са развити подробни и аргументирани оплаквания за незаконосъобразно постановен административен акт, за допуснати съществени процесуални нарушения при издаването му и че по същината си постановления отказ е неправилен, тъй като жалбоподателят от много години назад има разрешение за съхранение и носене на такова оръжие. Искане се отменя на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът по жалбата чрез процесуален представител, държи становище, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена, като претендира присъждане на разноски – юрисконсултско възнаграждение. Подробни възражения са развити в депозирано по същество на оспорването становище.

Съдът, като обсъди доводите на страните във връзка с доказателствата по делото, прие следното.

Безспорно е, че жалбоподателя е притежавал разрешение за носене и употреба на огнестрелно оръжие. Такова право е придобивал периодично, като последното разрешение е било със срок на действие до 18.XII.2011 г.

На 3.XI.2011 г. жалбоподателят лично е подал заявление за издаване на разрешение за носене и съхранение на пистолет.

Административният орган е приел, че след като искането е подадено в срока на действие на предходно, но действащо към момента разрешение, заявителят е искал подновяване срока на издадено вече разрешение. Това се излага и от процесуалния представител на жалбоподателя – че не се иска издаване на отделно, ново разрешение за носене и употреба на оръжие, а за подновяване срока на вече издадено такова разрешение.

Според разпоредбата на чл. 87, ал. 1 от ЗОБВВПИ, в едномесечен срок преди изтичането на срока по чл. 84, ал. 2 /18.XII.2011 г./, лицето, получило разрешение за съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях, подава заявление по образец за подновяване на разрешението. За съда се налага убеждението, че: заявлението не е по този образец, за който става дума в цитираната разпоредба; никъде заявителят не иска подновяване срока на притежаваното разрешение, а излага мотиви за носене на оръжие за самоотбрана, поради което иска да му се издаде разрешение в този смисъл. От изисканото и приложено по делото полицейско дело за носене и притежаване на оръжие, съдът направи констатация, че през 2005 г. жалбоподателят, независимо, че е при действието на отменения

ЗКВВООБ, е искал продължаване на срок на разрешително, което дава основание да се смята, че той може да различи кога и какво основание следва да заложи в искането си до административния орган.

От изложеното, може да се прави извод, че са неоснователни оплакванията на жалбоподателя, че искането му е било разгледано като такова за издаване на разрешение носене на оръжие, а не за подновяване. За подновяване действието на издаденото вече разрешение се говори в самата жалба, а искането може да се разглежда като такова по чл. 76 от Закона.

Административният орган е приел, че след като има действащо разрешение за носене на оръжие, следва само инициативно да приеме, че жалбоподателят иска продължаване срока на издаденото вече разрешение.

Формата на каквото и да било административно производство пред полицейските служби е достатъчно усложнена и не се допуска разширително прилагане на определени законови норми. В крайна сметка, съдът е склонен да приеме и двете наложени вече в съдебното производство становища на страните, за това, че е имало процедура по чл. 87 от ЗОБВВПИ.

Към заявлението са били приложени изискуеми по закон писмени доказателства, установяващи наличието на обстоятелства, които заявителят е длъжен да изпълни и да отговаря на тези условия, за които представя доказателства.

В крайно сметка, по същество следва да се приеме, че жалбата е неоснователна.

Административният орган е постановил обжалвания отказ при хипотезата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, като се е аргументирал с отсъствието на доказателства за наличието на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на исканото разрешение. Следователно основна предпоставка за издаването на разрешение за дейностите по закона е наличието на основателна причина, която по несъмнен начин обосновава издаването на разрешение на оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели. Административният орган е приел, че посочената от жалбоподателя причина - извършвана от него търговска дейност и пренасянето на парични средства, не обосновава по несъмнен начин необходимостта от издаването на разрешение за съхранение, носене и употреба на огнестрелно оръжие. В този смисъл съдът изразява съгласието си с това становище, тъй като и разпитаната в хода на съдебното производство не даде показания за това, жалбоподателят да е бил обект на покушение, да пренася колосални суми – под условие до 1800 лева дневен оборот. Това, че има казино и кръчма не е аргумент да се прави решаващ извод, че излизачи посетители непременно нападат, бият и грабят жалбоподателя, а и свидетелката не спомена за такива инциденти.

В случаите на издаване на разрешение законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице необходимост от издаване на исканото разрешение. За административния орган не съществува задължение да провежда процедура по установяването на тези релевантни за издаването на административния акт факти.

Разрешението е поискано за самоотбрана /самоохрана/, но не са ангажирани доказателства, които да обосноват нуждата от такава дейност при съществуваща и основателна причина от защита на личното здраве или имуществото на жалбоподателя. В случая заявителя - жалбоподател е посочил в искането си мотиви, които по никакъв начин не обосновават необходимостта от носене на оръжие. Действително законът не изисква, конкретна и непосредствена заплахата за посегателство, но изисква да има основателна причина, тоест данни, сочещи възможност за заплахата. Доказателства за застрашаване на личността му или друга необходимост от носене на оръжие за самоохрана не са посочени и обосновани пред административния орган. Доводите, които жалбоподателят, чрез представляващия го пълномощник, изтъква не сочат нито на реална, нито на потенциална заплахата за неговата или на негови близки сигурност, за да се приеме, че е налице обоснована необходимост от самоотбрана по смисъла на закона.

В ЗОБВВПИ и ППЗКВВООБ, приложим на основание §20 от ПЗР на ЗОБВВПИ, не се въвеждат различни условия, на които следва да отговаря лицето в случаите, когато вече му е било издавано такова разрешение, следователно с изтичането на срока на разрешението следва да бъде издадено ново такова за носене на огнестрелно оръжие. При издаването му следва да са налице всички законови изисквания за това, вкл. следва да се установи по несъмнен начин наличието на основателна причина за носенето му. Фактът, че такова разрешение вече е било издавано и то на същите основания не означава, че същите обстоятелства се пренасят автоматично и в новото производство по издаване на разрешение. Напротив, всяко ново производство по издаване на административен акт е отделно само за себе си и основанията за издаването му и съответните фактически обстоятелства подлежат на доказване пред административния орган отново, като тежестта на доказване е на заявителя, в случая на жалбоподателя. Изискванията на чл.58 от ЗОБВВПИ са императивни и от граматическото и смислово тълкуване на текста не може да се направи извода, че същите следва да са налице само при първоначално даване на разрешение за носене и съхранение на оръжие. Доказването на "необходимост" е в тежест на молителя и това обстоятелство подлежи на установяване и в този случай. В настоящата хипотеза административният орган се е мотивирал само с едно от предвидените основания по чл.58, ал.1, т. 10 на закона - недоказана необходимост. Юридически обосновано е възражението на процесуалния представител на ответника по жалбата, че наличието на вече издавано разрешение за употреба и носене на огнестрелно оръжие не обвързва административния орган със задължение да издава при поискване нови разрешения или да продължава срока на вече издадени. Разпоредбата на чл. 58, ал. 1, т. 10 ЗОБВВПИ, приложима към спорното правоотношение, регламентира, че разрешения за придобиване, съхранение и/или носене и употреба на огнестрелни оръжия и боеприпаси за тях не се издават на лице, което няма основателна причина - самоотбрана, ловни цели, спортни цели, културни цели, колекциониране, която по несъмнен начин обосновава

издаването на разрешение.Снабдяването с огнестрелно оръжие в хипотезата на чл. 6, ал. 3, т. 1 ЗОБВВПИ (за самоотбрана) е крайна мярка за опазване на обществено значими блага, поради което в законодателството е установен разрешителен режим, при който за всеки конкретен случай следва да бъде доказана по несъмнен начин нуждата от използването на тази мярка. Доказването на необходимостта от притежаването, носенето и съхранението на огнестрелно оръжие за някоя от изрично изброените в закона цели е задължителен елемент от фактическия състав по разрешаване на дейност по ЗОБВВПИ. В случаите на издаване на разрешение законът е възложил в тежест на заявителя да обоснове искането си, като представи съответните доказателства в зависимост от конкретното основание, посочено от него, от които да е видно, че действително е налице основателна причина, обуславяща издаване на исканото разрешение.

По оплакването за допуснати процедурни нарушения - що се касае за твърдението в жалбата, че административния орган не е приложил разпоредбата на чл.83, ал.2 от ЗОБВВПИ и не е уведомил заявителя, че искането му има недостатъци, както и че не е дал указание за отстраняването им, то това възражение е неоснователно. За административният орган не съществува такова задължение, тъй като искането е било редовно и не е страдало от пороци, което се констатира и в хода на съдебната проверка. С обжалваната заповед началника на Първо РУП- ОДМВР Перник се е произнесъл по съществото на искането, като непредставянето на доказателства не е порок, за който органът следи служебно и е длъжен да дава указания за отстраняването на недостатъци.

Във връзка с изложеното, съдът намира, че следва да отхвърли жалбата на И.Ц.** и да му присъди да заплати деловодни разноски в полза на ответника по жалбата – 150 лева, юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И.В.Ц.,*** против отказ № 924/25.XI.2011 г. на началника на Първо РУП при ОДМВР Перник.

ОСЪЖДА И.В.Ц.,*** да заплати на ОДМВР Перник сумата 150 лева, деловодни разноски.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните пред ВАС.

Съдия:/п/